اووم فصل

سیاسي کلتور :

امریکایان او کاناډایان په ظاهره دومره ډېر شباهت سره لري چې ځیني خلګ فکر کوي دواړه یو شی دي. مګر له کلتوري پلوه دوی سره جلا دي. امریکایان خوشبینه خلګ دي، کاناډایان بدبینه خلګ دي. په سیاست کې، د کاناډایانو په مقایسه امریکایان پر فردي حقوقو او محدود حکومتي قدرت زیات ټینګار کوي. کاناډایان ډېر د قانون اطاعت کوي او غواړي چې حکومت اقتصاد او ټولنه رهبري کړي. د امریکایانو په نظر کاناډایان ډیر مطیع او فرمانبرداره دي، د کاناډایانو په نظر بیا امریکایان سرکښه او بې قانونه دي. کاناډایان په کلتوري لحاظ زیات اروپایانو ته ورنږدې کېږي. د کاناډا سیاسي کلتور له امریکاسره ډېر نه خو یو څه توپیر لري.

سیاسي کلتور څه ته وایي؟

هره ټولنه خپل معیارونه او ارزښتونه خپلو خلکو ته ورانتقالوي. خلګ بیا په دې هکله چې سیاسي سیستم باید چاري څرنګه پرمخ بوزي او هم په دې هکله چې حکومت به له دوی سره او د دوی له پاره څه وکړي، څرګند او مشخص مفهوم او تصور (په خپل ذهن کي) لري. د سیاسي سیستم په باب دا ډول عقاید، سمبولونه او ارزښتونه د یوه ملت سیاسي کلتور تشکیلوي او له یوه ملت څخه تر بل پوري ډېر تفاوت سره لري.

د یوه ملت سیاسي کلتور د هغه ملت په تاریخ، اقتصاد، دین او عُرف پوري اړه لري. اساسي (بنسټیز) ارزښتونه چې په پخوا کي وضع سوي وي، ښایي په پېړیو دوام وکړي. سیاسي کلتور یو ډول ډله ییزه (دسته جمعي) سیاسي حافظه ده. امریکا د (رقابتي انفرادیت)، یعني یوازي د ځان له پاره د کار کولو پر بنسټ جوړه سوې ده. دا روحیه تر اوسه لا هم د امریکا په خلکو

کي ژوندۍ پاته ده. د زرهاوو کلونو زوړ هندو کلتور تر نن ورځې پوري د کاست پر سیستم ټینګار کوي. په داسې حال کي چي حکومت د کاست سیستم د له منځه وړلو له پار ډېري هڅې کوي. فرانسویان تر پېړیو etatisme وروسته بیا هم توقع لري چي دولت د اقتصاد څارنه او کنټرول ولري. عراق ...یوازي اوتوکراسي (مطلقه حکومت) پېژني چي وروستنی مثال یې د صدام حسین استبداد و. ډیموکراسي راوستل په عراق کي له ډېرو ستونزو سره مخامخ ده.

پولیټیکل ساینټست سیدني وربا Sidney Verba سیاسي کلتور داسې تعریف کړی دئ: "سیاسي کلتور د یو لړ تجربي عقایدو (هغه چي پر تجربه او مشاهده بنا وي)، ښکاره سمبولونو، او ارزښتونو یو سیستم دئ چي د سیاسي عمل حالت او وضعیت تعریفوي". د سیاسي کلتور ځیني برخي ډېري پخوانۍ ریښې لري. د امریکایانو هر وخت محدود حکومت خوښ و. په جاپان کي، چي د پخواني فیوډالي سیستم نخښې او آثار تر اوسه لا پاته دي، هغه څوک چي سر ډېر ټیټ کړي (د تعظیم له پاره) په کښته موقف کي دئ. جاپانیان اوس هم، سره له دې چي د مقاماتو له بې کفایتۍ او اداري فساد څخه ناخوښه دي، مقاماتو ته د تسلیمېدلو میلان لري. امریکایان، چي په عنعنوي توګه چاته غاړه نه ایږدي، حتی که په مسایلوچنداني پوهېږي هم نه، بیا هم دا خپل ډیموکراټیک او طبیعي حق بولي چي د هیواد په اداره کي ځرګندوني وکړي او خپل بږغ پورته کړي. د سیاسي کلتور په لحاظ، جاپان او د امریکې متحده ایالات ډېر زیات تفاوت لري.

سیاسي کلتور او عامه افکار:

سیاسي کلتور او عامه افکار یو پر بل سره رااوړي، ځکه دواړه د سیاست په هکله د خلګو د تفکر طرز او د برخورد طرز [attitude] ته توجه کوي. سیاسي کلتور د سیاست او حکومت په هکله د خلګو بنیادي او عمومي ارزښتونه بیانوي. له بلي خوا، عامه افکار بیا د ټاکلو لیډرانو او ټاکلو پالیسي ګانو په هکله د خلګو نظریاتو ته توجه کوي. سیاسي کلتور په یوه سیاسي سیستم کي په مشروعیت پسې ګرزي، په داسې حال کي چي عامه افکار بیا د روانو حالاتو په هکله د خلګو عکس العمل پلټي.

د سیاسي کلتور او عامه افکارو متودولوجي هم یو پر بل سره رااوړي. د خلګو له مینځه څخه ګډې وډې (غیرمنظمي random) نمونې ټاکل کېږي او له هغو څخه د یوې ټاکلي موضوع په هکله پوښتني کېږي چې جوابونه یې د یو بل فرعي ګروپ سره په ارتباط کې څېړل کېږي. پوښتني، البته، یو له بله سره بېلي وي. د سیاسي کلتور په سروې کې ښایي دا پوښتنه وسي چې تاسي پر نورو خلګو څومره اعتماد کولای سی، د عامه افکارو په سروې کې بیا ښایي ستاسي نظر د جمهور رئیس د اجراآتو په هکله وپوښتل سي. د سیاسي کلتور په څېړنه کې ښایي په یو شمېر هیوادونو کې همدا پوښتنه د دې له پاره طرح سي چې یوه مقایسوي منظره اولید لاسته راوړل سي.

د سیاسي کلتور څېړني یوازي پر سروې ګانو تکیه نه لري. ځیني وخت د ورځني ژوند د ژوري مشاهدې له پاره او د افرادو د احساساتو په هکله د ژورو پوښتنو له پاره د انتراپولوجي او سایکالوجي له میتودونو څخه کار اخیستل کېږي. د عامه افکارو څېړني له اندازه کېدونکي ډېټا سره سروکار لري، په داسي حال کي چي د سیاسي کلتور څېړني د ژوري پوهي له پاره له تاریخ او ادبیاتو څخه هم کار اخلي. د مثال په توګه، د هغو کسانو مشاهدات چي په نولسمه پېړۍ کي یې امریکې ته سفر کړی دئ، دا ښیي چي د امریکې په سیاسي او اجتماعي ارزښتونو کي تداوم او تسلسل موجود دئ. په رشتیا سره هم، د فرانسوي الیکسیس توکویل Alexis Tocqueville، چي په ۱۸۳۰ع کلونو کي یې د امریکې په متحده ایالاتو کي ډېرو ځایونو ته سفر وکړ، له ځلاندو مشاهداتو څخه اوس هم کار اخیستل کېږي. توکویل د پولیتیکل ساینس په مطالعه کي د سیاسي کلتور له روش څخه د کار اخیستلو بنسټ ایښوونکی دئ.

مخکي داسي فرضیه موجوده وه چي سیاسي کلتور یو دایمي شی دئ او یا هم ډېر په کراره بدلون مومي، مګر عامه افکار بې ثباته او ژر بدلېږي. اوسنیو څېړنو دا ښودلې ده چي سیاسي کلتور هم بدلون مومي. که باکفایته حکومت او اقتصادي پرمختګ ثبات او دوام ومومي، په خلګو کي د مشروعیت احساس قوي کېږي، له بلي خوا، که بې کفایته حکومت او اقتصادي رکود دوامداره سي، د مشروعیت احساس کمزوری کېږي. عامه افکار، که تر ډېره وخته پوري ثابت پاته سي، په سیاسي کلتور بدلېږي. په ۱۹۶۰ع کلونو کي، عامه

افکارو دا وښودله چې د ویټنام د جنګ په باب حمایه مخ پر لږېدو ده. ټیک په همدې وخت کې، د امریکې د متحده ایالاتو پر حکومت باندې د خلکو اعتماد هم مخ پر کښته روان و. د ویټنام د جنګ غوندې د یوې مشخصي موضوع په هکله عامه افکارو پر عمومي سیاسي کلتور اثر واچاوه، او خلک یې پر سیاسي سیسټم باندې بدګومانه کړل.

یقیناً د یوه هیواد سیاسي کلتور د عامه افکارو په تناسب ډېر په کراره بدلون مومي او د سیاسي کلتور ځیني اساسي عناصر څو نسلونه او حتی څو پیړۍ لا هم دوام کوي. هغه اساسي ارزښتونه چې توکویل په امریکا کې وموندل اوس هم تر ډېره ځایه پر خپل حال پاته دي. فرانسویان اوس هم، کله چې بې عدالتي درک کړي، د خپلو نیکه ګانو په شان د پاریس جادو ته د اعتراض له پاره راوزي. ایټالویان اوس هم د حکومت په وړاندې د پیړیو زړه بدګوماني څرګندوي. روسان، چې هیڅکله یې هم ډیموکراسي نه وه درلودلې، اوس هم قوي لیډران خوښوي او د ډیموکراسۍ چنداني پروانه لري. که څه هم دا خبره قطعي نه ده، سیاسي کلتور د یوه سیاسي سیسټم له حمایې او یا نه حمایې سره مرسته کوي.

په امریکا کې په سیاست کې برخه اخیستنه:

حتی په امریکا کې، ټول خلک په سیاست کې فعاله برخه نه اخلي. نو بیا څنګه کېدای سي چې اموند Almond او وربا Verba د امریکې متحده ایالات د (مدني کلتور) د ماډل په توګه نړۍ ته وړاندې کوي؟ دوی له خپلو څېړنو څخه یوه عمده نتیجه دا راوایستله چې برخه اخیستنه کېدای سي چې یوازې (تناوبي او بالقوه) وي. په عمل کې، دوی د ډیموکراټیک سیاسي کلتور له پاره د (بیدو سپیانو) تیوري وړاندې کوي. په دې معنی چې په یوه ډیموکراسي سیسټم کې، لیډران په دې پوهېږي چې ډېر وخت ډېر لږ خلک و سیاست او سیاسي مسایلو ته توجه کوي. مګر دا لیډران په دې هم پوهېږي چې که خلک د کومې سیاسي افتضاح، ډېرې زیاتې بېکارۍ، پولي بحران او یا هم په خلکو کې د منفور جنګ په نتیجه کې راوپارېږي، کولای سي په راتلونکي انتخاباتو کې یې له خپل مقام څخه پسې واخلي. له دې امله نو لیډران عموماً دا هڅه کوي چې خلک غیرفعال او خاموشه وساتي. د پېشبیني کېدونکي عکس

العمل د قاعدې له مخې، لیډران په ډیموکراسي سیسټم کي هر وخت له ځان ځخه دا پوښتنه کوي چي خلګ به د دوی د تصامیمو او فیصلو په هکله څه ډول عکس العمل ښکاره کړي. دوی په دې خوښ دي چي خلګ هیڅ عکس العمل ښکاره نه کړي، دوی غواړي چي بیده سپیان آرام پراته وي.

دا تیوري د امریکا په سیاسي ژوند، په تېره بیا په انتخاباتو کي، د عامه خلګو برخه نه اخیستل تشریح کوي. د صنعتي ډیموکراسیو په ډله کي د امریکا خلګ تر ټولو لږ په انتخاباتو کي برخه اخلي. تقریباً نیمایي خلګ (هغه خلګ چي د رایي ورکولو حق لري) د جمهوري ریاست په انتخاباتو کي برخه اخلي. په ایالتي او نورو محلي انتخاباتو کي د خلګو برخه اخیستنه تر دې لا هم لږ ده. په دې مقایسه، په لوېدیځه اروپا کي د خلګو درې پر څلورمه برخه په رایي ورکولو کي برخه اخلي (مګر په اروپا کي هم د خلګو برخه اخیستنه مخ پر کښته روانه ده). نو بیا څرنګه د امریکې متحده ایالات د خپلي ډیموکراسۍ باټې ولي؟ تیوریسنان دې سوال ته داسي جواب وړاندي کوي چي په ډیموکراتیک کلتور کي دا حتمي نه ده چي ډېر خلګ په انتخاباتو کي برخه واخلي. بلکي د تفکر داسي یو طرز [attitude] لازم دئ چي که خلګ راوپارېږي، او یا وپارول سي، په انتخاباتو کي په جدي توګه برخه اخلي او سیاسي لیډران په دې پوهېږي. د خلګو بالقوه، نه بالفعل، برخه اخیستنه ډیموکراټیک کلتور جوړوي.

ځینو څېړنو دا ښوولې ده چي امریکایان پخپل سیسټم ډېر ویاړي او د نورو هیوادو په مقایسه د خپلي ډیموکراسۍ څخه خوښ دي. د۱۹۹۵ع کال د ګالوپ Gallup سروې له مخې، په سلو کي څلورشپېتو امریکایانو د خپل سیسټم په هکله قناعت ښودلی دئ. دا فیصدي په کاناډا کي دوشپېته، په جرمني کي پنځه پنځوس، په فرانسه کي درو څلوېښت، په برتانیه کي څلوېښت، په جاپان کي پنځه دېرش، په مکسیکو او هنګري کي اووه لس ښودل سوې ده. د امریکې خلګ ښایي د خپل حکومت په هکله ډېر شکایتونه ولري، مګر پر ډېموکراسي باندي یې عقیده تر ټولي نړۍ ډېره ده.

د سیاسي کلتور زوال:

په دې وروستیو کلونو کي، د ډېرو پرمختللو ډیموکراسي ګانو سیاسي

کلتور مخ پر زوال او په انتخاباتو کې د خلکو برخه اخیستنه مخ پر لږېدو ده. ډېر خلک سیاستوالو ته د فاسدو خلکو په ستر ګه ګوري او حکومتي مؤسسات بېکاره بولي. په جاپان کې چې اقتصاد یې د یوې لسېزې له پاره د رکود په حالت کې دئ دا زوال ډېر زیات دئ. په ۱۹۶۰ او ۱۹۷۰ کلونو کې (د ویټنام جنګ، واټرګېټ، او پولي بحران) په امریکا کې سروې ګانو وښووله چې پر حکومت باندې د خلکو اعتماد ډېر لږ و. په ۱۹۸۰ کلونو کې، چې د رونالد رېګان د جمهوري ریاست دوره وه، پر حکومت باندې اعتماد یو څه زیات سو. مګر په ۲۰۰۴ کال کې بیا په امریکا کې پر حکومت باندې د اعتماد لږېدل په عراق کې د امریکا د جګړې په هکله د خلکو ناخوښي ښیي.

په امریکا کې د محافظه کارانو او لیبرالانو تر منځ هم یو (کلتوري جنګ) روان دئ. د دوی یو له بله ښه نه راځي او یو د بل پر ضد رایي ورکوي. داسي ښکاري لکه امریکا چې دوه بېل هیوادونه وي. یو یې محافظه کاره او مذهبي خلک دي چې په کوچنیو ښارو کې او د هیواد په منځنۍ برخه ژوند کوي، دوی همېشه جمهوري خواهانو ته رایه ورکوي. بلې خوا ته بیا لیبرال، غیرمذهبي secular او ښاري خلک دي چې په شرقي او غربي سواحلو کې اوسېږي، دوی همېشه ډیموکراتانو ته رایي ورکوي. محافظه کاران د همجنس بازانو او ښځو حقوقو ته په کرکه ګوري. لیبرالان بیا لویو کارپورېشنو او د عراق جنګ ته په کرکه ګوري.

سیاسي فرعي کلتور:

د ۲۰۰۰ کال د احصایې له مخې، په سلو کې تر ۳۰ زیات د امریکې اوسېدونکي سپینان نه دي. تور پوستان، لاتینان (چې خلک یې هیسپانیک بولي)، آسیایان او بومي امریکایان په دې ډله کې شامل دي. د کالیفورنیا په ایالت کې سپین پوستان یو اقلیت دئ. حتی په سپین پوستو امریکایانو کې هم د ایتنیکي، مذهبي او منطقوي ګروپونو تر منځ تفاوتونه وجود لري. کله چې په یوه ټاکلي ګروپ کې ځیني ممیزه خواص په کافي اندازه قوت ولري، نو موږ وایو چې دا ګروپ یو فرعي کلتور تشکیلوي. د فرعي کلتور تعریف یو څه جنجالي کار دئ ځکه موږ نه سو ویلای چې هر ګروپ فرعي کلتور لري.

مګر تورپوستي امریکایان په اوسط ډول غریبان دي او د سپین پوستو امریکایانو په مقایسه تعلیم یافته پکښې لږ دي. د تور پوستانو مطلق اکثریت ډیموکراټانو ته رایي ورکوي. د جزايي سیسټم په هکله د تورپوستانو د تفکر طرز له سپین پوستانو سره فرق لري. ډېر تور پوستان په دې فکر دي چې پولیس د دوی په هکله له تبعیض څخه کار اخلي. موږ ویلای سو چې تور پوستي امریکایان یو فرعي کلتور تشکیلوي.

هغه ګروپونه چې ژبې یې بېلي وي او نه غواړي چې د حاکم کلتور تر لاس لاندي وي، فرعي کلتور تشکیلوي. د کیوبیک ډېر فرانسوي ژبي غواړي له کاناډا څخه بېل او ځانته جلا هیواد ولري. د ختیځ پاکستان بنګالیان د ایتنیکي او ژبني پلوه له لوېدیځ پاکستان سره جلا وه او په کال ۱۹۷۱ع کي یي د بنګله دېش په نوم دولت جوړ کړ. د شمالي هسپانیې باسکیان او د شمال آیرلینډ رومن کاتولیکان فرعي سیاسي کلتور تشکیلوي.

په کوم ځای کي چې فرعي کلتور ډېر زیات متمایز وي، نو دا بیا پخپله سیاسي سیسټم ته خطر وي. شوروي اتحاد او یوګوسلاویه ځکه سره وپاشل سول چې خلګ یې تر ملت و خپلو ټاکلو ایتنیک ګروپونو ته ډېر وفاداره وه. په کوسوو کي البانیایان د مذهب او ژبې له پلوه له سربیانو څخه، چې پر دوی یې حکومت کاوه، ډېر متمایز وه او د آزادۍ له پاره وجنګېدل. په هندوستان کي ځیني سیکانو د پنجاب د آزادۍ له پاره وسلې ته لاس ا چولی دئ. د هندوستان صدراعظمه، اندېرا ګاندي، د خپل سیک محافظ لخوا په کال ۱۹۸۵ کي ووژل سوه.

آیا یو ملت باید په عمومي جریان mainstream کي د خپلو فرعي کلتورونو د سره اخښلو (متحد کولو) له پاره هڅه وکړي؟ دا کار به ډېري ستونزي ولري، مګر که و خپل سر ته پرېښوول سي په راتلونکو کلونو کي به فرعي کلتورونه خپله آزادي وغواړي. په سریلانکا کي د تامیل خلګ آزادي غواړي. هر هغه فرعي کلتور چې په عمومي جریان کي اخښل سوي نه وي، د یوه ملت له پاره لږترلږه یو پرابلم وي او په بدتر حالت کي د ملت سیاسي سیسټم ته خطر وي.

د ۱۸۷۰ کلونو له پیل څخه، فرانسې د خپل مرکزي تعلیمي سیسټم له

لاري د ملي اختلاط [national integration] پروسه راشروع کړه. په هغه وخت کي د فرانسې ډېري سیمي وروسته پاته وې او په بېلابېلو لهجو يې خبري کولې. د فرانسې د پوهني وزارت و کلیو ته د ښوونځیو معلمان تقریباً د یو مذهبي رسالت په شان ولېږل. دې معلمانو یو مطلق معیاري نصاب په دومره جدیت تعقیباوه چي د پوهني وزارت په هره دقیقه کي پوهېدی چي په ټول هیواد کي څه شي تدریس کېږي. دې تعلیمي نصاب د فرانسې پر افتخاراتو او د فرانسې پر ملي وحدت ټینګار کاوه. تر څو لسیزو وروسته، یو متحد او مختلط فرانس منځته راغی.

د عامه کلتور mainstream د منځته راوړلو له پاره د امریکې متحده ایالاتو بیا زیاتره پر رضاکارانه اختلاط تکیه کړې ده. په امریکا کي مهاجر په دې پوهېږي چي دوی باید د پرمختګ له پاره انګرېزي ژبه زده کړي. امریکا پر لاسته راوړنو achievement باندي ولاړه مصرفي ټولنه ده چي په خلګو کي يې معیاري ذوقونه او سلیقې منځته راوړي دي. امریکا د ویلي کولو لوښي [melting pot] بلل کېږي چي کار يې وکړ. د امریکا د اوسېدونکو په لسو تنو کي یو تن مهاجر دئ، د ویلي کولو لوښی اوس هم په کار لګیا دئ. سره له دې هم، ډېرو امریکایانو د مذهب او غذایي سیسټم په برخه کي خپل فرعي کلتور خوندي کړی دئ چي ښایي له سیاسي پلوه دومره اهمیت ونه لري. آسیایي امریکایان (هغه امریکایان چي آسیایي ریښې لري) ډېر ژر د امریکا په عامه جریان کي مختلط سوي دي. اوس دوی د امریکې د نفوس په سلو کي څلور تشکیلوي او د امریکې د پارلمان له ۵۳۵ چوکیو څخه څو چوکۍ دوی ګټلي دي.

په امریکا کي ټول ګروپونه دومره نېکمرغه نه دي. تورپوستان او هیسپانیک لا تر اوسه د امریکې په عامه جریان کي پوره مختلط سوي نه دي، مګر دا هم تغیر کوي. همدا اوس تورپوستان د امریکې د نفوس په سلو کي ۱۳ تشکیلوي او د امریکې د اولسي جرګې په سلو کي لس چوکۍ يې په لاس کي دي. لږ امریکایان په دې پروا کوي چي د بارک اوباما مور د کنساس د ایالت او پلار يې په کینیا کي زېږېدلي و، د دوی د بارک اوباما نظریات او شخصیت خوښ دئ. د امریکا په انتخاباتو کي به د ده بریالیتوب د ملي اختلاط په برخه کي ډېره اغېزه ولري.

عمده مفاهیم

مذهبي امریکا:

د امریکې متحده ایالات له ډېر پخوا راهیسي د یوه مذهبي هیواد په توګه شهرت لري. د ۲۰۰۲ کال د یوې سوې له مخې، په سلو کي نه پنځوس امریکایانو ویل چي مذهب د دوی په ژوند کي ډېر مهم رول لوبوي. دا فیصدي په برتانیویانو کي (۳۳)، په کاناډایانو کي (۳۰)، په جرمنیانو کي (۲۱)، په جاپانیانو کي (۱۲) او په فرانسویانو کي (۱۱) تشکیلوي. په عمومي صورت، غریب هیوادونه ډېر مذهبي دي. د هندوستان په سلو کي (۹۲)، د برازیل په سلو کي (۷۷) او د مکسیکو په سلو کي (۵۷) خلګ مذهبي دي.